ANTRENO

RII LA ORDINEA ZILEI!

1 „RADIOGRAFIA“ CORPULUI DE ANTRENORI

APROAPE 1400 DE POSESORI AI CALIFICĂRII NU ACTIVEAZĂ!

...e spune despre fotbal — și nimeni nu contestă acest lucru — că este sportul cel mai popular. Se susține, de asemenea — și pe bună dreptate — că la temelia performanței fotbalistice, cea care de fapt polarizează interesul general al iubitorilor de sport, e munca temeinică și perseverentă de pregătire organizată. Se mai afirmă, în sfîrșit, că în cadrul acestui proces pedagogic, care este activitatea de instruire-educație, **figura centrală o constituie, indiscutabil, antrenorul.**

Cu alte cuvinte, pe filiera fotbal-performanță-instruire-educație și în complexul de noțiuni care le dimensionează cel mai popular dintre sporturi, **antrenorul, pedagogul, reprezentă personalitatea dominantă, chemată să descifreze talente, să făurească valori colective, în spiritul ideii de întrecere și al luptei pentru victorie.**

Poate și de aceea sau, mai bine zis, tocmai de aceea, **antrenorului** — privit prin prisma celei triple ipostaze, de conducător tehnic, pedagog și cetățean — **i se cere a îndeplini un minimum de condiții fără de care activitatea sa nu poate cunoaște satisfacția împlinirilor depline: competență profesională, pasiune, stabilitate în locul de muncă, dorința permanentă de a promova nou, de a lucra mereu mai bine, mai eficient, valorificînd plenar întreaga gamă a cunoștințelor sale profesionale.**

Plecînd de la un astfel de profil, al antrenorului apt să îndeplinească cu succes frumoasa sa misiune pedagogică, de la ideea valului determinant pe care-l joacă antrenorul în realizarea performanței și raportînd acestea la realitățile existente în fotbalul nostru, la insuficiențele, pe alocuri cronice, care frînează procesul de afirmare a soccerului românesc pe plan internațional, am considerat util a ne propune în coloanele acestor două pagini ale revistei, o mică incursiune pe căile atît de frămîntate ale mereu actualului subiect: **antrenorii.** Și ne-am gîndit a prezenta, în numărul de față, ca invitație la o mai largă dezbatere ulterioară, cîteva aspecte mai semnificative, legate de activitatea antrenorilor noștri pe tărîmul fotbalului competițional. Printre acestea, am ales probleme ca aceea a formării și perfecționării lor profesionale, a relației club-antrenor, a continuității în muncă, a activității desfășurate de Colegiul central al antrenorilor...

Mai întîi însă, ca punct de plecare a discuției noastre, o situație la zi a efectivului de antrenori înscriși în controalele de evidență ale F.R.F.

Pe banca rezervelor craiovene — doi antrenori tineri, în plină afirmare: CONSTANTIN CERNĂIANU și C. DELIU

Credem că „inventarul“ tehnicienilor din fotbalul nostru trebuie ilustrat prin tabelul următor, pus la dispoziție de Colegiul central al antrenorilor. Așadar:

SITUAȚIA ANTRENORILOR LA DATA DE 15 OCTOMBRIE 1973, PE CATEGORII, DUPĂ ȘCOLARIZARE

Categoria de clasificare	Antrenori calificați prin: școli, cursuri diverse	I.E.F.S.	F.F.F.	Școli postliceale	Total
Emeriți	3	1	—	—	4
Categ. I	36	13	—	—	49
Categ. II	128	54	5	—	187
Categ. III	414	320	389	43	1 166
Categ. IV	423	—	—	—	423
Total	1 004	389	296	43	1 729

Soccerul românesc dispune, deci, în clipa de față — făcînd abstracție de posibilele modificări de cifre ce ar fi putut survenî de la data alcătuirii situației și pînă la data apariției revistei — de **1 729 de antrenori.** Mulți? Puțini? Rămîne să vedem. Și pentru asta trebuie să raportăm aceste cifre la altele:

● numărul de jucători legitimați: circa 80 000 (acestora trebuie să li se adauge mîile de copii nelegitimați, aflați atît la centrele specializate pentru ei, cît și la echipele care ființează la diversele asociații sportive);

● numărul total de echipe (divizionare, județene, orășenești, de juniori legitimați): aproximativ 4 320 (dintre care 264 divizionare; 18 în A, 54 în B, 192 în C).

Ar însemna ca la aproximativ 47 de jucători legitimați revine un antrenor, că la două echipe și ceva — un antrenor. Ceea ce nu ar fi chiar atît de rău. Dar să vedem cum stau, **în realitate**, lucrurile.

Mai întîi, după cum se constată din cifrele prezentate în tabel, **zdrobitoarea majoritate a tehnicienilor noștri (1 489 din 1 729!) sînt antrenori cu o calificare scăzută**, adică de categoriile a treia și a patra.

În al doilea rînd, trebuie să se țină seama că **DIN CEI 1 729, PE TEREN ACTIVEAZĂ APROXIMATIV 350 DE ANTRENORI**, după estimările Colegiului central. Și atunci **proporția devine cu totul alta, mult mai mică decît o prezintă cifrele, CU MULT SUB NECESITĂȚI**, cu mult sub media din țările pe care le numim cavînd un fotbal avansat.

Din calculele făcute de Colegiul central reiese că necesarul de antrenori pentru eșaloanele superioare ar fi: 54 la „A“ (cîte doi la prima echipă și unul la acela de tineret-rezerve), tot 54 la „B“ (cîte unul de echipă) și cîte doi antrenori la fiecare centru de copii și juniori, toți plătiți pentru această muncă și încadrați pe această funcție, de antrenor. Deci, o cifră în jurul a 150 de tehnicieni. În „C“, **cel mult zece echipe (din 192!) au antrenori plătiți cu o normă întreagă și maximum 80 (!) antrenori plătiți cu ora.** Deci un total de 250 de antrenori. Reiese (cunoscînd și realitatea că la „B“ sînt echipe cu situația neclară în privința antrenorilor angajați) că **ȘI ÎN EȘALOANELE SUPERIOARE, DE IMPORTANTA REPUBLICANĂ ALE FOTBALULUI NOSTRU SÎNT ECHIPE FĂRĂ ANTRENOR.** Drept consecință — vezi

după multi ani de activitate prodigioasă la U.T.A. — ca jucător și antrenor — în vara acestui an a survenit „divorțul“ între NICOLAE DUMITRESCU și clubul arădean. Acum, unul din cei patru antrenori emeriți ai fotbalului nostru, pregătește o echipă oarecare din Divizia C!?

2 CINE ȘI CUM AJUNGE ANTRENOR

Să încercăm să parcurgem căile de îmbrățișare a profesiei de antrenor. Și, ceea ce este foarte important, să vedem *dacă actualul sistem corespunde nevoilor existente*, îi înarmează sau nu pe tehnicieni cu suficiente cunoștințe încît aceștia să-și poată desfășura în cele mai bune condiții procesul metodico-instructiv-educativ.

1. ABSOLVENȚI AI I.E.F.S. La finele facultății, odată cu obținerea diplomei de profesor de educație fizică, absolvenții primesc și carnetul de antrenor la specialitatea la care s-au înscris, pe parcursul anului III de studii.

2. ABSOLVENȚI AI F.E.F. Facultatea de educație fizică cu o durată de trei ani, dă dreptul absolvenților, la fel ca la I.E.F.S., ca odată cu diploma de profesor, să obțină și carnetul de antrenor.

3. ABSOLVENȚI AI ȘCOLII POSTLICEALE. La cursuri, au dreptul să se înscrie candidații care au obținut diploma de bacalaureat și care au categoria a II-a de clasificare ca jucători.

4. ABSOLVENȚII INSTITUTELOR SUPERIOARE. Indiferent de profilul facultății terminate, fie că este Politehnică, Medicină, Agronomie, Drept etc., toți absolvenții cu categoria I de clasificare la fotbal, prin simpla susținere a unui examen pot deveni antrenori.

Așadar, acestea sînt cele patru căi de obținere a carnetului de antrenor.

Să le luăm pe rînd pentru a putea analiza eficiența lor, modul de pregătire a viitoarelor cadre tehnice:

1. La Institutul de educație fizică și sport, începînd din anul III, studenții sînt repartizați pe grupe de specialitate. Singura condiție este aceea ca solicitanții să fi fost legitimați cîndva la o echipă (în cazul nostru, de fotbal), indiferent de categorie, fără nici o altă restricție. Inexistența unei alte departajări, și aceasta în dorința de a se completa numărul studenților grupei respective de specializare, mulți dintre absolvenți, deși au practicat fotbalul numai în campionatul județean sau chiar orășenesc, devin antrenori, fără a avea o experiență practică dobîndită în anii activității de performanță. În cele trei semestre (18 luni), afectate specializării prin conținutul practico-metodic elaborat de programa de învățămînt, studentul este înarmat cu mijloacele necesare predării fotbalului și instruit pentru a-și ridica nivelul pregătirii tehnico-tactice individuale. Dar realitatea ne-a arătat că, *fără o practică de jucător de Diviziа A sau B, un foarte bun teoretician nu va fi niciodată un bun executant.* Așa se explică faptul că *în ultimii 12 ani, din cei aproximativ 400 de absolvenți ai I.E.F.S. cu specializarea fotbal, un număr extrem de redus de profesori-antrenori au reușit să ajungă tehnicieni la echipe divizionare*, și în majoritatea cazurilor, cu mici excepții, numai acela care au fost cîndva și jucători de valoare.

2. Dacă la I.E.F.S. există o programă practico-metodică, *La Facultatea de educație fizică, fotbalul este o disciplină facultativă*! *Cu toate acestea, toți absolvenții primesc carnet de antrenor de categoria a III-a, exact ca cei de la I.E.F.S., avînd și aceleași drepturi!* Și nu e de mirare că foarte mulți absolvenți al F.E.F., *deși cei mai mulți n-au practicat decît la nivel inferior sau deloc fotbalul, devin antrenori la 21 de ani, fiind lipsiți de experiență practică, insuficient pregătiți.*

3. Această formă cuprinde o sferă ceva mai largă. Pe lîngă predarea cunoștințelor pure de fotbal, elevii au și cursuri de fiziologie, pedagogie, psihologie etc., materii ajutătoare activității profesionale. Dar *și aici unii cursanți se prezintă total rupți de practică, cu o simplă aderință de clasificare obținută ușor, mulți dintre ei abia știind să lovească mingea!*

4. În sfîrșit, *un număr destul de mare de oameni pot deveni antrenori foarte ușor, chiar dacă profilul lor profesional nu are nici o legătură cu terenul de fotbal.* Mulți dintre ei, ani de-a rîndul rupți de mișcarea sportivă, au găsit posibilitatea să adauge unei diplome și carnetul de antrenor.

Din discuțiile purtate cu tovarășii *Ion Ciolovan*, rector al I.E.F.S., președintele Colegiului central al antrenorilor, *Mihai Birsan*, șef de lucrări la catedra de jocuri sportive, secția fotbal, la I.E.F.S. și *Ion Alexandrescu*, secretar general al F.R. Fotbal, am ajuns la concluzia că ACTUALELE CĂI DE FORMARE A PROFESIEI DE ANTRENOR SÎNT ÎN PARTE DEPĂȘITE și că ESTE NEVOIE DE O ÎMBUNĂTĂȚIRE A SISTEMULUI EXISTENT. Așa că ne permitem să venim cu unele amendamente:

● *Antrenorii de fotbal trebuie formați din foști jucători, la propunerea F.R.F., în colaborare cu I.E.F.S., ținîndu-se seama de valoarea lor sportivă și cetățenească.*
● *În cadrul grupelor de specializare la I.E.F.S., să se facă o selecție mult mai riguroasă.* ● *Absolvenții I.E.F.S., să se facă o selecție mult mai riguroasă.* ● *Absolvenții I.E.F.S., să se facă o selecție fără angajament, să fie supuși după trei ani de inactivitate, unui nou examen în fața unei comisii a F.R.F.* ● *Absolvenții Facultăților de educație fizică din cadrul Institutelor pedagogice să fi fost jucători divizionari, iar la sfîrșitul studiilor trecuți prin filiera unui complex examen suplimentar.* ● *Consiliile județene de educație fizică și sport, prin Comisiile de fotbal, să propună federației doi-trei condidați din foști jucători, tocmai pentru ca viitorii antrenori să fie repartizați cît mai uniform pe întreg teritoriul țării.* ● *Se simte nevoia organizării unor cursuri intensive de antrenori, cu o durată de minimum trei luni, la care să se poată înscrie numai foști jucători în diviziile A și B, cu și fără 12 clase de liceu, angajîndu-se în SCRIS că vor obține ulterior, diploma de bacalaureat.*

● RAPID BUCUREȘTI: M. Bărbulescu — în anul competițional 1969/70: M. Bărbulescu — 1970/71; B. Marian — 1971/72; B. Marian, T. Macri (retur) — 1972/73; T. Macri — 1973/74.
TOTAL ANTRENORI FOLOSIȚI: 4

● U. T. ARAD: N. Dumitrescu — 1969/70; N. Dumitrescu — 1970/71; N. Dumitrescu — 1971/72; N. Dumitrescu, T. Jurcă (în tur), N. Dumitrescu (în retur) — 1972/73; T. Jurcă — 1973/74.
TOTAL ANTRENORI FOLOSIȚI: 2

● SPORT CLUB BACĂU: V. Neagu — 1969/70. V. Neagu, C. Rădulescu (retur) — 1970/71; C. Rădulescu — 1971/72; C. Rădulescu 1972/73; C. Rădulescu — 1973/74.
TOTAL ANTRENORI FOLOSIȚI: 2

● UNIVERSITATEA CRAIOVA: St. Coidum — 1969/70; Șt. Coidum — 1970/71; C. Cernăianu — 1971/72; C. Cernăianu — 1972/73; C. Cernăianu — 1973/74;
TOTAL ANTRENORI FOLOSIȚI: 2

● UNIVERSITATEA CLUJ: St. Tirjan — 1969/70; A. Șepci — 1970/71; St. Onisie — 1971/72; St. Onisie — 1972/73; S. Avram — 1973/74.
TOTAL ANTRENORI FOLOSIȚI: 4

● F. C. CONSTANȚA: B. Marian — 1969/70; R. Cosmoc — 1970/71; R. Cosmoc — 1971/72; Em. Hașoti — 1972/73; Em. Hașoti — 1973/74.
TOTAL ANTRENORI FOLOSIȚI: 3

● F. C. ARGEȘ: C. Teașcă — 1969/70; B. Marian, T. Ozon (retur) — 1970/71; T. Ozon, Fl. Halagian (retur) — 1971/72; Fl. Halagian — 1972/73; Șt. Coidum — 1973/74.
TOTAL ANTRENORI FOLOSIȚI: 5

● PETROLUL PLOIEȘTI: C. Cernăianu — 1969/70; C. Cernăianu — 1970/71; I. Oană — 1971/72; I. Oană — 1972/73; Gh. Dumitrescu, M. Drica — 1973/74.
TOTAL ANTRENORI FOLOSIȚI: 4

● A.S.A. TG. MUREȘ: P. Steinbach — 1969/70; T. Bone (în Divizia B) — 1970/71; T. Bone — 1971/72; T. Bone — 1972/73; R. Catană — 1973/74.
TOTAL ANTRENORI FOLOSIȚI: 3

● STEAGUL ROȘU BRAȘOV: Gh. Constantin 1969/70; V. Stănescu — 1970/71; N. Proca — 1971/72; N. Proca — 1972/73; N. Proca — 1973/74.
TOTAL ANTRENORI FOLOSIȚI: 2

NICOLAE PROCA, „dirijînd“ atent și competent acțiunile echipei sale, Steagul roșu

3 „VALSUL“ ANTRENORILOR — UN... DANS LA MODĂ

● DINAMO BUCUREȘTI: D. Nicolae-Nicușor — 1969/70; D. Nicolae-Nicușor, C. Ionescu (retur) — 1970/71; D. Nicolae-Nicușor — 1971/72; I. Nunweiller — 1972/73; I. Nunweiller — 1973/74;
TOTAL ANTRENORI FOLOSIȚI: 3

● STEAUA BUCUREȘTI: Șt. Covaci — 1969/70; Șt. Covaci — 1970/71; V. Stănescu — 1971/72; V. Stănescu, Gh. Constantin (retur) — 1972/73; Gh. Constantin — 1973/74;
TOTAL ANTRENORI FOLOSIȚI: 3

● JIUL PETROȘANI: T. Ozon — 1969/70; I. Bălănescu, E. Iordache (retur) — 1970/71; E. Iordache — 1971/72; Șt. Coidum — 1972/73; Tr. Vănescu — 1973/74;
TOTAL ANTRENORI FOLOSIȚI: 5

● SPORTUL STUDENȚESC: I. Ștefroc, Gh. Ola (a luat echipa chiar în tur!) — 1972/73; Gh. Ola, Angelo Niculescu — 1973/74;
TOTAL ANTRENORI FOLOSIȚI: 3

● C.S.M. REȘIȚA: I. Reinhardt — 1972/73; I. Reinhardt — 1973/74;
TOTAL ANTRENORI FOLOSIȚI: 1

● POLITEHNICA IAȘI: S. Justin, C. Mărdărescu (retur) — 1969/70; V. Mărdărescu — 1970/71; V. Mărdărescu — 1971/72; C. Laurențiu (în Divizia B) — 1972/73; I. Oană — 1973/74;
TOTAL ANTRENORI FOLOSIȚI: 4

● POLITEHNICA TIMIȘOARA: I. Ionescu — 1973/74;
TOTAL ANTRENORI FOLOSIȚI: 1

Concluziile ce se desprind sînt extrem de interesante. N-am mai adăugat aici „performanța“ uneia din echipele de tradiție a Capitalei, Progresul, care în această perioadă prosa spre reflecții a rulat, nici mai mult nici mai puțin de 9 antrenori (Reprezintă desele modificări în conducerile tehnice ale echipelor un fenomen negativ? După opinia noastră răspundem răspicat: DA! Psihicul nostru ne-a învățat că la o ușină, în fiecare an, va fi numit alt director general. Ce s-ar întîmpla acolo, cît de rodnică ar fi activitatea acelui colectiv pe ansamblul economiei naționale? Cam în același mod trebuie privite hurubăriile și în cazul antrenorilor. Este știut că fiecare echipă reprezintă un fel de mecanism pe care trebuie să-l cunoști, să-i corectezi erorile, să-i pășăi în permanență pulsul, să pătrunzi adînc în intimitatea tuturor jucătorilor, a conducătorilor și chiar a acelui public care te însoțește la bine și la rău. Este deci vorba de un complex de probleme care se întrepătrund adînc și care nu pot fi descoperite decît în urma unei perioade mai lungi de activitate la aceeași unitate sportivă. Or, să ne fie cu iertare, în perioada pe care am supus-o atenției cititorului sînt puține cazuri cînd antrenorii au lucrat neîntrerupt acel trei ani stipulați de contract. În rest, după cum lesne puteți observa, privind rubrica **„numărul total de antrenori folosiți“** la fiecare echipă în parte, aproape pentru fiecare an competițional a fost angajat cîte un antrenor! Că să nu mai pomenim de acele cazuri cînd schimbările au survenit doar după cîteva etape de la începerea sezonului competițional!...

Și cînd de gîndești că se vorbește despre aprofundarea ideii de joc, despre modernizarea jocului în funcție de particularitățile fotbaliștilor și de experiența acumulată de tehnicienii care îi instruiesc. Sigur, fiecare antrenor în parte poate să spună că a realizat aproape integral obiectivele pe care și le-a propus la echipa x, dar **am fi ingenuși dacă am privi în acest mod problema.** Important este **propriei experiențe, într-un cuvînt să se poată spune că x sau y a făcut ceva solid pe timpul activității sale.** În fond așa este pretutindeni în viață, în orice domeniu de activitate economică și socială.

Putem vorbi noi oare despre o stabilitate reală a tehnicienilor în soccerul românesc? Înainte de a da un răspuns la această problemă deosebit de importantă pentru creșterea valorică, în ansamblu, a fotbalului, vă propunem spre reflecții o interesantă situație statistică privind numele antrenorilor principali ce au funcționat ÎN ULTIMELE PATRU CAMPIONATE ȘI JUMĂTATE LA ECHIPELE DIVIZIONARE A.

4 COLEGIUL CENTRAL AL ANTRENORILOR — O REALITATE APARENTĂ

Despre Colegiul central al antrenorilor — capitol pe care-l abordăm în continuare — s-a mai scris în repetate rînduri, scoțîndu-se în evidență faptul că **acest important for, din structura organizatorică a F.R.F., nu constituie încă o autoritate deplin angajată în dezvoltarea fotbalului nostru.**

Reorganizat, la începutul anului trecut și având în componența sa un număr de 24 de membri — 11 dintre aceștia alcătuind biroul **(I. Ciolovan, C. Braun-Bogdan, Angelo Niculescu, C. Drăgușin, C. Ardeleanu, M. Birsan, Gh. Ola, L. Sfera, C. Simionescu, I. Voica** și dr. **N. Stănescu)** — Colegiul central al antrenorilor a avut, în prima parte a existenței sale o activitate pe care o apreciem ca bună, cu pronunțată tendință de complexitate, ținînd seama de mărea diversitate a problemelor de rezolvat. Mai precis, referindu-ne la perioada anului trecut și la prima jumătate a celui în curs, va trebui să consemnăm unele eforturi depuse pentru repartizarea antrenorilor pe grupe de clasificare profesională, pentru rezolvarea unor litigii ivite în relația antrenor-club, pentru organizarea pe etape a cursului de perfecționare cu antrenorii din grupele A și B, pentru definitivarea conceptiei de joc, pentru întocmirea unor lucrări curente de evidență. Toate acestea, subliniate la vremea lor ca elemente de reușită în munca Colegiului central al antrenorilor, **au reprezentat însă numai o parte** din ansamblul obligațiilor ce **revineau** de drept și de fapt „sfatului“ tehnicienilor din fotbalul nostru.

Pentru că trebuie să reamintim cu acest prilej, în competența și bineînțeles, în aria de implinire a sarcinilor Colegiului central trebuiau și puteau să-și găsească loc și o serie de alte probleme importante și de permanentă actualitate cum ar fi:

● **îndrumarea muncii profesionale a colegiilor județene, în special a acelora din zonele mai depărtate de Capitală, care practic au o existență formală;**

● **stimularea apariției unor lucrări cu conținut tehnico-metodic în sprijinul îmbunătățirii continue a procesului de pregătire; urmărirea activității competiționale nu numai la nivelul primului eșalon competițional, ci și la acela al Diviziilor B și C, pepiniere ale fotbalului de performanță, lipsite în prezent de suportul instructiv necesar unui progres cert;**

● **asigurarea unui contact mai strîns între tehnicienii cu mare experiență profesională ai fotbalului nostru și antrenorii cluburilor divizionare pe parcursul procesului instructiv-educativ;**

● **expunerea unui punct de vedere competent în privința muncii de selecție și de pregătire a loturilor reprezentative.**

Explicațiile care stau la baza unui asemenea șir de neîmpliniri sînt multe. Dintre ele am cita numai cîteva, pe acelea pe care le considerăm ca avînd o pondere mai importantă. Și vom spune, mai întîi, că **elanul și entuziasmul, care au caracterizat munca la începutul a Colegiului central al antrenorilor, s-au estompat treptat, au dispărut în anumite perioade, făcînd loc unei activități de rutină, de campanie,** ocazionată și de etapizarea programului intern și internațional. Așa se face că, **la un moment dat, sedințele de lucru au început să se rărească, colegiul în plenul său să rămînă doar un element formal de evidență organizatorică, iar biroul colegiului să devină un organ pur și simplu administrativ, redus în ultimă instanță la prezența în primplanul rosturilor sale a unui singur activist al F.R.F., nesalariat, antrenorul emerit C. Braun-Bogdan.** În aceste condiții, era și greu, dacă nu chiar imposibil să se mai vorbească de aportul metodic, de îndrumarea muncii la cluburi, de sprijinirea efectivă și organizată a activității acestora în direcția perfecționării lor profesionale, și de aici, pe planul creșterii nivelului calitativ al jocului și al competițiilor republicane propriu-zise.

Firesc aproape, într-o asemenea situație, am fi tentați să credem că întreaga responsabilitate sau vina revin Colegiului central al antrenorilor. Privind însă lucrurile din unghiul obiectivității și al realității, va trebui să spunem că, **dacă acest sfat al tehnicienilor a ajuns astăzi să nu mai reprezinte ceea ce de fapt i se pretinde, și să se transforme într-un for lipsit de autoritatea necesară, aceasta este și datorită federației de fotbal însăși. Pentru că în mod sistematic Colegiul central al antrenorilor a fost evitat, chiar de la constituirea sa, în discutarea problemelor majore ale fotbalului nostru, printre care și aceleași ale echipei naționale și ale sistemului competițional intern. Și dacă așa stau lucrurile, dacă principalul organ consultativ al F.R.F. — în speță Colegiul central al antrenorilor — este absolvit fără voia lui de răspunderi și investit doar cu prerogative formale, este normal ca și în activitatea sa să se resimtă neputința realizărilor depline.**

Și fiindcă după cum se vede Colegiul central al antrenorilor nu este ceea ce de fapt ar trebui să fie, nu-i greu a găsi și cauzul unor explicații, ce ne permită a determina însăși marile insuficiențe care se manifestă în activitatea privită în ansamblul ei, a antrenorilor de fotbal din țara noastră! Ceea ce impune, evident, o revizuire de optică, de sus în jos!

Din parcurgerea acestor prime aspecte, legate de activitatea antrenorilor în țara noastră rezultă că:

● un mare număr de specialiști cu calificare nu activează deloc;
● repartizarea geografică a antrenorilor prezintă mari lacune;
● un foarte mare număr de antrenori au calificare inferioară, nu sînt veritabili specialiști;
● sistemele de formare a antrenorilor trebuie supuse unor îmbunătățiri de fond;
● se poate vorbi despre o mare instabilitate a cadrelor tehnice la cluburi, ceea ce împiedecă asupra muncii temeinice, de perspectivă;
● activitatea Colegiului Central se destășoară defectuos, atît pe plan tehnic propriu-zis cît și pe plan organizatoric;
● promovarea antrenorilor la echipele de eșalon superior (Divizia A) nu este supusă unor reale reglementări, ea făcîndu-se arbitrar.

Asupra acestor probleme, revista noastră va mai reveni.

MATERIALE REALIZATE DE: Stelian TRANDAFIRESCU, Mircea TUDORAN, Mihai IONESCU și Gheorghe NERTEA